

UZASADNIENIE

W pozwie z 30 kwietnia 2015 r. skierowanym przeciwko B. R., S. P. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 października 2009 r. sygn.. akt I ACa 538/09 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 25 listopada 2010 r. zasądającego od powoda na rzecz pozwanego kwotę 155.340,48 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Na uzasadnienie roszczenia powód podał, że w toku egzekucji wierzyciel doprowadził do zajęcia towaru powoda w postaci partii wyrobów tekstylnych, na skutek czego powód nie osiągnął przychodu ze sprzedaży pozostałej części tych wyrobów, jak też nie sprzedano partii zajętej. W tak nakreślonym stanie faktycznym, powód podał, że należałoby podnieść zarzut potrącenia należności z przedmiotowego tytułu (155.340,48 zł z odsetkami i kosztami) ze startą jaką poniósł na skutek zajęcia egzekucyjnego na wniosek wierzyciela (ponad 400.000 zł). /pозew – k. 2 – 4 odw./.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych. Jak wskazano w uzasadnieniu, z przedstawionych przez powoda okoliczności, wierzytelność powoda, na którą powołuje się on w przedmiotowym pozwie jest roszczeniem, które miałyby pochodzić z czynu niedozwolonego, co wyklucza możliwość jego umorzenia na skutek wzajemnego potrącenia z roszczeniem pozwanego (art. 505 pkt 3 k.c.) oraz przesądza o bezzasadności przedmiotowego powództwa. /odpowieź na pozew – k. 84 – 89/.

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016 r. pełnomocnik pozwanego dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia. W odpowiedzi na powyższy zarzut powód wskazał, iż bieg przedawnienia przysługującego mu roszczenia został przerwany poprzez złożenie przez niego pozwów w sprawach toczących się przed tutejszym Sądem o sygnaturze akt II C 1264/11 i II C 1494/11, pozwu z dnia 4 października 2013 r. złożonego w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie Ne – e 2328206/13, oraz pozwu z dnia 19 listopada 2013 r. w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie /protokół – k. 127, czas nagrania – 00:01:26, pismo powoda z dnia 15.01.2016 r. – k. 142 – 142 odw./.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany B. R. prowadził przeciwko powodowi od 2007 roku postępowanie zabezpieczające, na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy w dniu 22 marca 2007 roku, w sprawie o sygnaturze akt X GNc 108/07.

/bezsporne, odpis nakazu zapłaty z dnia 22 marca 2007 roku – k. 91 /

W toku prowadzonego z wniosku pozwanego postępowania zabezpieczającego Komornik Sądowy dokonał zajęcia należących do powoda ruchomości tekstylnych w postaci partii koszulek polo. Dysponując niepełną tzw. „rozmiarówką” powód nie sprzedał pozostałej, nie zajętej przez komornika, ilości koszulek.

/okoliczności bezsporne/.

Jeszcze w toku postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w Łodzi, X Wydziałem Gospodarczym, w sprawie o sygnaturze akt X GC 294/07, strony zawarły porozumienie celem ustalenia sposobu rozliczenia należności powoda względem pozwanego. Mocą powyższego porozumienia, pozwany zobowiązał się zwolnić spod zajęcia komorniczego koszulki polo w liczbie 1.000 sztuk (§ 3 ust. 1 porozumienia) a powód zobowiązał się do wystawienia ich na sprzedaż (§ 2 ust. 1 porozumienia). Środki pochodzące ze sprzedaży przedmiotowych koszulek miały być przekazywane bezpośrednio na rachunek bankowy B. R. (§ 2 ust. 3 porozumienia). Strony postanowiły, że złożą zgodny wniosek o zawieszenie toczącego się postępowania sądowego na czas obowiązywania przedmiotowej ugody.

W ugodzie powód zobowiązał się również, w przypadku braku spłaty należności odpowiadającej równowartości zwalnianych od zajęcia koszulek, do udzielenia pozwanemu zabezpieczenia brakującej wartości na nie sprzedanych

koszulkach lub innym dobrowolnie wskazanym Komornikowi mieniu ruchomym, środkach pieniężnych albo wierzytelności z rachunku bankowego (§ 6 ust. 5 porozumienia).

Strony postanowiły, iż w przypadku sprzedaży zwolnionych spod zajęcia koszulek polo, pozwany zwolni spod zajęcia dalsze 1500 sztuk koszulek, celem umożliwienia powodowi ich sprzedaży oraz celem uzyskania przez pozwanego zaspokojenia jego wierzytelności (§ 6 ust. 6 porozumienia). / ugoda z dnia 14 lutego 2008 r. – k. 95 - 98/.

Komornik Sądowy K. G., działająca na wniosek pozwanego złożony w wykonaniu powyższych ustaleń, zwolniła spod zajęcia 1000 sztuk koszulek polo.

/ odpis postanowienia Komornika z dnia 5 marca 2008 r. – k. 99 /.

Powód sprzedał jedynie dwie sztuki koszulek.

/informacyjne wyjaśnienia pozwanego poparte jego zeznaniami – protokół k. 127, czas nagrania 00:29:13 , 00:37:25 /.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2009r. Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił nakaz zapłaty w sprawie X GNc 108/07 i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 106.422,52 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.843 zł od dnia 1 listopada 2006r. do dnia zapłaty, od kwoty 50.000 zł od dnia 1 grudnia 2006r. do dnia zapłaty, a od kwoty 52.579,50 zł od dnia 1 stycznia 2007r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie co do kwoty 157 zł, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo, rozliczył koszty procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Apelacja pozwanego (powoda w niniejszym postępowaniu) od ww orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 października 2009 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 538/09.

/wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15.10.2009 r. w sprawie I ACa 538/09 – k. 92 – 94 , k. 130 /.

W związku z prawomocnym zakończeniem postępowania sądowego, pozwany wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne, celem wyegzekwowania zasądzonych na jego rzecz kwot. W toku postępowania egzekucyjnego zostały zajęte należące do powoda koszulki – 1 500 sztuk.

/protokół zajęcia ruchomości z dnia 23.11.2009 r. – k. 101/.

Powód nie wskazał komornikowi innego majątku, na którym pozwany mógłby zabezpieczyć swoje należności. Inne zajęte w toku postępowania egzekucyjnego ruchomości /samochody/ zostały zwolnione z zajęcia gdyż nie były własnością powoda.

/informacyjne wyjaśnienia pozwanego poparte jego zeznaniami – protokół k. 127, czas nagrania 00: 32 : 08, informacyjne wyjaśnienia powoda poparte jego zeznaniami – protokół k. 127, czas nagrania 00: 1 9: 32 /.

W dniu 16 lipca 2013 r. powód wystawił pozwanemu fakturę pro forma nr(...)z tytułu należności za utratę wartości koszulek polo zgromadzonych w firmie (...) oraz odsetek ustawowych, łącznie opiewającą na kwotę 381,811,84 zł, w tym 120.148,13 zł z tytułu odsetek ustawowych netto.

/faktura pro forma – k. 155/.

W dniu 5 lutego 2015 r. powód wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko B. R. o zapłatę kwoty 381.811,84 zł wraz z odsetkami od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utratę wartości zajętych koszulek polo ze względu na niemożność zbycia ich w odpowiednim czasie. Sprawa jest w toku. /pозew – k. 4 – 8/.

Pismem z dnia 12 lutego 2015 r. skierowanym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi powód wniósł o zawieszenie prowadzonej przeciwko niemu egzekucji komorniczej na podstawie art. 799 par.1 k.p.c.

/wniosek o zawieszenie egzekucji komorniczej – k. 17 – 17 odw ./.

Przeciwko powodowi toczą się także inne postępowania egzekucyjne z wniosków innych niż pozwany wierzycieli. / zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 27, zajęcie wierzytelności – k. 29, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 30, wezwanie do zapłaty należności – k. 31, zajęcie wierzytelności – k. 3, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat – k. 35, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 36, zawiadomienie dłużnika o wszczęciu egzekucji – k. 37, zajęcie wierzytelności – k. 38/.

Pismem z dnia 18 stycznia 2016r. powód wystosował do pozwanego oświadczenie o potrąceniu na podstawie art. 498 § 1 k.c, przysługującej pozwanemu wierzytelności względem powoda stwierdzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydział Cywilny z dnia 15 października 2009 r. w sprawie o sygn.. akt: I ACa 538/09 o łącznej wysokości 156.287,70 zł z przysługującą mu względem pozwanego wierzytelności w wysokości 381.811,84 zł z tytułu wyrządzonej powodowi szkody w wyniku nieprawidłowo prowadzonej egzekucji komorniczej. /oświadczenie o potrąceniu – k. 165/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

Jako podstawę prawną swego żądania powód wskazał przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c, w myśl którego dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Korzystając z tej podstawy powództwa opozycyjnego, można zgłosić zarzuty wystąpienia zdarzeń, które doprowadziły do wygaśnięcia zobowiązania takie jak wykonanie zobowiązania, świadczenia w miejsce wykonania, potrącenia, zwolnienie z długu, odnowienie itd.

Powód w niniejszej sprawie wskazywał, iż pozwany wyrządził mu szkodę prowadząc nadmiernie dotkliwą dla niego egzekucję. Jak wskazał w uzasadnieniu pozwu, w sytuacji tej „należałoby podnieść zarzut potrącenia” Pozwany z kolei wskazywał, że nie dotarło nigdy do niego oświadczenie o potrąceniu. W toku procesu, w dniu 26 stycznia 2016 r. wpłynęło do Sądu pismo powoda, do którego jako załącznik dołączono skierowane do pozwanego oświadczenie z dnia 18 stycznia 2016 r. o potrąceniu przysługującej pozwanemu względem powoda wierzytelności o łącznej wysokości 156.287,70 zł z przysługującą powodowi względem pozwanego wierzytelnością w wysokości 381.811,84 zł z tytułu wyrządzonej powodowi szkody w wyniku nieprawidłowo prowadzonej egzekucji komorniczej. Jednakże aż do zamknięcia rozprawy powód nie przedstawił w sposób katerygiczny zarzutu potrącenia jako podstawy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności poprzestając na przytoczonym wyżej stwierdzeniu, że „należałoby taki zarzut podnieść”. Tymczasem stosownie do treści art. 843 par. 3 k.p.c. w pozwie przeciwegzekucyjnym powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Już to tylko sprawia, że powództwo ocenione może być jako niezasadne.

Kwestia potrącenia rozważana może być tak aspekcie materialnoprawnym, jak i procesowym, co było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 marca 1998 r., I CKN 522/97 (OSNC 1998, nr 11, poz. 176). Potrącenie - zgodnie z art. 499 k.c. - następuje przez jednostronną czynność prawną jednego z wzajemnych wierzycieli. Skutkiem tej czynności jest wygaśnięcie wierzytelności obu stron do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.), z chwilą, kiedy potrącenie stało się możliwe (499 zd. 2 k.c. w zw. z art. 498 § 1 k.c.). Od czynności prawnej potrącenia, czyli zdarzenia prawa materialnego o wskazanych skutkach, należy odróżnić zarzut potrącenia, czyli powołanie się przez stronę w procesie na fakt dokonania potrącenia i wynikające stąd skutki. Zarzut ten jest czynnością procesową. Ze wspomnianej odmienności czynności prawnej potrącenia (zdarzenia prawa materialnego) i zarzutu potrącenia (czynności procesowej) wynikają według utrwalonego poglądu orzecznictwa oraz przeważającego obecnie nurtu piśmiennictwa określone konsekwencje, szczegółowo omówione w przytoczonym orzeczeniu. Zarzut potrącenia jako czynność procesowa, polegająca na powołaniu się na pewien fakt i wynikające z niego skutki prawne, podlega normom postępowania regulującym, do kiedy dane fakty mogą być przytaczane. Właściwe w tym zakresie są przepisy: art. 3, art. 217 § 1, art. 381, art. 393¹ a także mający zastosowanie w niniejszej sprawie art. 843 § 3 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie, w ocenie Sądu, samo rozważanie przez powoda podniesienia zarzutu potrącenia swej wierzytelności wobec pozwanego z wierzytelnością mającą przysługiwać mu od pozwanego – nie czyni zadość wymaganiom z art. 843 § 3 k.p.c.

Zakładając jednak, że intencją powoda, działającego bez profesjonalnego pełnomocnika, było oparcie powództwa właśnie na potrąceniu, Sąd rozważał, czy byłoby ono zasadne także z uwzględnieniem innych aspektów sprawy, to jest czy powód zdołał wykazać, że na skutek złożenia oświadczenia o potrąceniu, doszło do umorzenia wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym.

Na marginesie jedynie wskazać w tym miejscu należy, iż wbrew twierdzeniom pozwanego, gdyby powód zgłosił we właściwym terminie zarzut potrącenia mający stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego, zgłoszona przez niego wierzytelność nadawałaby się do potrącenia, albowiem w realiach niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania art. 505 k.c. Stosownie do jego treści nie mogą być umorzone przez potrącenie m. in. wierzytelności wynikające z czynów niedozwolonych. Pozwany wywodził, że z okoliczności, na które powołuje się powód wynika jednoznacznie, że wierzytelność powoda należy do kategorii wierzytelności, o których mowa w tym przepisie skoro jej źródłem jest czyn niedozwolony, co wyklucza możliwość jej umorzenia na skutek wzajemnego potrącenia z roszczeniem pozwanego.

Przepis art. 505 k.c. stanowi wyjątek od ogólnej reguły wynikającej z art. 498 k.c., dlatego też należy go interpretować ściśle. Zawarte w nim wyłączenia mają na względzie interes wierzyciela wzajemnego, przeto – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 grudnia 1967 r., I CR 481/67 (OSNC 1968, nr 11, poz. 186) – należy go rozumieć w ten sposób, że wymienione w nim wierzytelności nie mogą być umorzone wbrew woli wierzyciela. O zastosowaniu art. 505 pkt 3 decyduje kryterium formalne: źródłem wierzytelności, która nie podlega potrąceniu, ma być czyn niedozwolony (art. 415 i następane).

Z twierdzeń powoda wynika natomiast, że to właśnie powód jest wierzycielem z tytułu czynu niedozwolonego, zaś jego wierzytelność wobec pozwanego, jako nie wynikająca z czynu niedozwolonego, teoretycznie mogłaby podlegać umorzeniu poprzez potrącenie.

Podstaw ewentualnej odpowiedzialności deliktowej pozwanego w niniejszej sprawie można upatrywać w treści art. 799 k.p.c. w zw. z art. 415 k.c. Przepis art. 799 k.p.c. daje podstawę do jednoczesnego wskazania przeciw temu samemu dłużnikowi kilku sposobów egzekucji, ale – jak się podkreśla w doktrynie – takich, które przysługują w egzekucji danego świadczenia wynikającego z tytułu wykonawczego. Wskazanie kilku sposobów egzekucji jest dopuszczalne wówczas, gdy jeden organ egzekucyjny pozostaje właściwy dla każdego z nich. W doktrynie panuje zgodność, że wskazanie kilku sposobów egzekucji nie może prowadzić do szykanowania dłużnika i nadużywania egzekucji, dlatego też wierzyciel powinien zastosować najmniej uciążliwy sposób egzekucji (ocena zależy od konkretnego stanu faktycznego), czego gwarancję stanowi § 2, przewidujący obligatoryjne zawieszenie egzekucji na wniosek dłużnika z tej części majątku, do której zbędnie skierowano egzekucję (konieczne jest precyzyjne ustalenie, czy egzekucja oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela). Komornik orzeka o zawieszeniu postępowania po uprzednim wysłuchaniu stron.

Powyższe uprawnienie ma stanowić realizację zasady, iż egzekucja ma doprowadzić do możliwie pełnej realizacji tytułu wykonawczego przyznającego mu świadczenie od dłużnika. Pozycja wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym jest dominująca i ma charakter decyzyjny, a nie wykonawczy. Zatem to wierzyciel decyduje o sposobie (sposobach) prowadzenia egzekucji. Może więc domagać się jej prowadzenia na jeden ze sposobów. Może również wskazać ich kilka (z wynagrodzenia za pracę dłużnika, z ruchomości, z rachunku bankowego). O wyborze sposobu egzekucji często będą decydować wiedza lub przypuszczenia wierzyciela w zakresie składników majątku dłużnika. Jeżeli wierzyciel wskazał kilka sposobów egzekucji, organ egzekucyjny, do którego wpłynął wniosek, musi być właściwy dla wszystkich sposobów egzekucji, chyba że wierzyciel skorzystał z prawa wyboru komornika.

Skuteczność egzekucji może wymagać prowadzenia jej równocześnie kilkoma sposobami. Taką ewentualność dopuszcza wyraźnie art. 799 § 1 k.p.c., co nie oznacza jednak pozostawienia tej kwestii dowolnej ocenie wierzyciela.

Powinien on rozważyć rzeczywiste możliwości przeprowadzenia egzekucji tak, aby zapewnić sobie zaspokojenie w całości własnych uprawnień, jednakże w sposób, który nie jest zbyt uciążliwy dla dłużnika. Przyjmuje się, że wskazanie wielu sposobów prowadzenia egzekucji ponad rzeczywiste potrzeby bądź rozmyślne wskazanie sposobu egzekucji nadmiernie uciążliwego dla dłużnika może być uznane za szykanowanie dłużnika, co z kolei może uzasadniać odpowiedzialność odszkodowawczą wierzyciela na zasadach ogólnych.

W doktrynie wyrażane jest także zapatrywanie, że naruszenie zakazu szykanowania dłużnika może powodować cywilną odpowiedzialność wierzyciela za wyrządzoną szkodę. Jeżeli skutek prowadzenia egzekucji z naruszeniem zasad postępowania określonych w art. 799 k.p.c. dłużnik poniósł szkodę, może domagać się od wierzyciela stosownego odszkodowania.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż okoliczności mające świadczyć o zawinionym działaniu pozwanego /wierzyciela/ powinny zostać wskazane i wykazane przez powoda (art. 6 k.c.)

Powód musiałby zatem wykazać, że pozwany w sposób zawiniony tak kierował egzekucją, by powód poniósł stratę, której w innych okolicznościach mógłby nie ponieść i nie poniósłby bez uszczerbku dla zaspokojenia się wierzyciela. Podkreślić należy jedną stanowczo, że samo wszczęcie postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego nie nosi znamion bezprawności, choć – co oczywiste – wiąże się z określonymi dolegliwościami po stronie dłużnika, którego majątek podlega zajęciu. Nie jest jednak równoznaczny z zawinionym wyrządzeniem dłużnikowi szkody sam fakt, że egzekucja nie przynosi w oczekiwanym terminie zamierzonych rezultatów, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, gdzie nie znaleziono nabywców na zajęte ruchomości, które wskutek upływu czasu utracił na wartości.

Zawinionego działania wierzyciela próżno upatrywać – jak chce tego powód – w tym tylko fakcie, że zajęte koszulki można było korzystnie zbyć gdyby nie zostały zajęte, czy też w fakcie wysłania do kontrahentów informacji o zajęciu. Co więcej, jak wynika z poczynionych w sprawie bezspornych ustaleń, pozwany zwolnił, na etapie postępowania zabezpieczającego, spod zajęcia komorniczego koszulki polo w liczbie 1.000 sztuk zobowiązujące się, w przypadku ich sprzedaży, do zwolnienia kolejnych 1500 sztuk celem umożliwienia powodowi ich zbycia. Niesporne było, że powód zdołał sprzedać zalewie dwie sztuki koszulek.

Reasumując stwierdzić należy, iż powód nie wskazał jakichkolwiek konkretnych, zarzucalnych działań pozwanego w toku prowadzonej na jego wniosek egzekucji, mogących skutkować jego odpowiedzialnością w niniejszej sprawie. Zachowanie pozwanego związane z kontynuowaniem przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego po uzyskaniu tytułu wykonawczego nie nosi znamion bezprawności, a zatem nie skutkuje powstaniem po jego stronie odpowiedzialności odszkodowawczej. Powód nie wykazał, ani nawet nie wskazał na jakiegokolwiek działania zawinione. Pozwany działał w zgodzie z przepisami prawa, w celu wyegzekwowania przysługującej mu od powoda wierzytelności. Co więcej, pozwany działał niejako za przyzwoleniem powoda, ponieważ - jak wynika z zawartego między stronami porozumienia z dnia 14 lutego 2008 r. - powód zobowiązał się do udzielenia pozwanemu zabezpieczenia należnej kwoty na nie sprzedanych przez niego koszulkach lub na innym dobrowolnie wskazanym Komornikowi mieniu ruchomym, środkach pieniężnych albo wierzytelności z rachunku bankowego (§ 6 ust. 5 porozumienia). Powód nie wskazał wówczas Komornikowi innego majątku, z którego pozwany mógłby zaspokoić swoją wierzytelność, choć ze względu na porozumienie zawarte z pozwanym, miał taką możliwość. Brak jest również bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanego, a ewentualnie powstałą szkodą. Jak zostało wykazane pozwany umożliwił powodowi w toku postępowania zabezpieczającego sprzedaż przedmiotowych koszulek po cenach rynkowych. Mało satysfakcjonujący wynik podjętych prób sprzedaży przedmiotowych koszulek nie był zależny od pozwanego. Daleko idąca spekulacją byłoby twierdzenie, że ten same koszulki powód sprzedałby, gdyby nie zostały zajęte także w postępowaniu egzekucyjnym.

Roszczenie nie może być z powyższych powodów uwzględnione. Bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje zatem podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Na marginesie tylko wskazać zatem można, iż nie jest on zasadny. Zgodnie z treścią przepisu art. 502 k.c. wierzytelność przedawniona może być potracona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Z przepisu tego wynika, że powód mógłby

przedstawić do potrącenia wierzytelność odszkodowawczą, nawet jeśli obecnie się już przedawniła. Wierzytelność ta powstać miała bowiem, zgodnie z twierdzeniami powoda, później niż wierzytelność objęta tytułem wykonawczym, a zatem stan potracalności powstał z chwilą jej powstania. Nie może być mowy o tym, aby już w chwili powstania była przedawniona, a potrącenie wywołuje skutek wsteczny, od chwili, gdy stało się możliwe (art. 499 k.c.).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Na koszty wygrywającego proces pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji (3600 zł), koszty zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym (2.700 zł, to jest 75% stawki minimalnej) i opłata od pełnomocnictwa (17 zł). Łącznie 6.317 zł.